

ಆಟ ಮಕ್ಕಳ ಮನೋವಿಕಾಸದ ಕೀಲಿಕೆ

ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸುವಂತಹ ಕ್ರಮವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೆಡೆ ಕಾಳಜಿಯ ಕೊರತೆ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಅತಿ ಮುತುವರ್ಜಿ ವಹಿಸುವ ಪರಿಪಾಟ! ಈಗಂತೂ ಅಂಕಪ್ರಧಾನವಾದ ಒಂದು ವರ್ತುಲವು ಮಕ್ಕಳ ಲೋಕದ ಸುತ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಅದು, ಬಾಲ್ಯವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅದರ ಎಲ್ಲ ಗಮ್ಯತೆನ್ನೂ ಕಸಿಯತೊಡಗಿದೆ.

ಈಶ್ವರ್

ಆಟೋಟಿಂಗ್ ಬಗ್ಗೆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಮೂಡಿಸುವ ಮತ್ತು ಪಠ್ಯೇತರ ಚಟುವಟಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ವಿಶೇಷ ಸಮೀಕ್ಷೆ, ಅಧ್ಯಯನಗಳ ಆಧಾರವೇನೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳ ದೈನಂದಿನ ಚಟುವಟಿಕೆ ಗಮನಿಸುವ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅದು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಮನವರಿಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತು ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿ ವರದಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದಾಗ ಅದು, ನೀತಿ ನಿರೂಪಕರು, ತಜ್ಞರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಗಮನವನ್ನೂ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಆ ಮೂಲಕ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳು ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಚಟುವಟಿಕೆ ಕುರಿತು ವಿಶ್ವ ಆರೋಗ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವರದಿಯು 'ದಿ ಲ್ಯಾನ್ಸೆಟ್ ಚೈಲ್ಡ್ ಅಂಡ್ ಅಡೋಲಸೆಂಟ್ ಹೆಲ್ತ್' ನಿಯತಕಾಲಿಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದ್ದು, ಈ ಕುರಿತು ಸಮಸ್ತರನ್ನೂ ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ 11 ರಿಂದ 17 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಕ್ಕಳು ಆಟೋಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ಆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ವರದಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದೆ. ಈ ಅಂಶ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸುವಂತಹ ಕ್ರಮವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದೆಡೆ ಕಾಳಜಿಯ ಕೊರತೆ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಅತಿ ಎನಿಸುವಷ್ಟು ಮುದ್ದು ಮಾಡುವ, ಮುತುವರ್ಜಿ ವಹಿಸುವ ಪರಿಪಾಟ! ಈಗಂತೂ ಅಂಕಪ್ರಧಾನವಾದ ಒಂದು ವರ್ತುಲವು ಮಕ್ಕಳ ಲೋಕದ ಸುತ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಅದು, ಬಾಲ್ಯವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅದರ ಎಲ್ಲ ಗಮ್ಯತೆನ್ನೂ ಕಸಿಯತೊಡಗಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎದುರಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡು ಆಟೋಟಿಂಗ್ ಮಹತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಆಟೋಟಿಂಗ್‌ಗೆ ಬೇಕಾದ ಅವಕಾಶ, ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ನಗರ-ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಗೂ ರಸ್ತೆಗೂ ನಡುವೆ ಅಂತರವೇ ಕಾಣಿಸಿಗದು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಎರಡು ಕೊಠಡಿ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು; ಅಲ್ಲೇ ಒಂದು ಶಾಲೆ ತೆರೆಯಬಹುದು ಎಂಬಂತಹ ದುಷ್ಟಿತಿ. ಬಹುಪಾಲು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ದೈಹಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಿಕ್ಷಕರ ಹುದ್ದೆ ಹೆಸರಿಗಷ್ಟೇ ಎಂಬಂತಾಗಿದೆ! ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇರುತ್ತವೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಗಳ ಅಗತ್ಯ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತಿದೆ. ಆದರೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳು ಒಂದೋ ಒತ್ತುವರಿಯಾಗಿವೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಕಣ್ಮರೆಯೇ ಆಗಿವೆ.

ನಗರ-ಪಟ್ಟಣಗಳು ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿವೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ವಲಸೆ ಬರುವವರ ಪ್ರಮಾಣ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ನಗರ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಕವಡೆ ಕಾಸಿನ ಕಿಮ್ಮತ್ತೂ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುವ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನ ಕೂಡ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ದುರದೃಷ್ಟಕರ.

ಆಟೋಟಿಂಗ್‌ನಿಂದ ದೈಹಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ, ಮನೋಬಲವೂ ವೃದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. ಶಿಸ್ತು, ಸಂಯಮ, ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕ್ರೀಡಾಸೂತ್ರ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ತರಗಳ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಯುವ, ಒಡನಾಡುವ, ಆಡುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಆಟೋಟಿಂಗ್‌ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಕೌಶಲ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ. ಹಿರಿಯರ ಆಣತಿ ಇಲ್ಲದೆ, ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವ, ನಿರ್ಧಾರ ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ಮಹತ್ವದ ಅವಕಾಶ ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಸಮಷ್ಟಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಬದುಕಿನ ಗುಣಮಟ್ಟದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡೆಯಿಂದ ಆಗುವ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಬಹುಮುಖಿಯಾದವು.

ಈ ಪ್ರಯೋಜನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮನೆಗೆ ಮರಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಓದಿಗೆ, ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುವ ಅಂಕಗಳಿಗೆ ಆಟೋಟಿಂಗ್‌ನು ತೊಡರುಗಾಲು ಎಂಬಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆಟೋಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಪ್ರಮಾಣ ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟ ಮುಟ್ಟಲು ಪೋಷಕರ ಈ ಇಬ್ಬಗೆ ನೀತಿಯೇ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಒತ್ತಾಯೋ ಪೂರಕವಾಗಿ ನಿಂತಿರುವುದು ಪೋಷಕರ ಬಲ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ. ಇಂತಹ ಧೋರಣೆ ವಿರುದ್ಧ ಜನಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸಬೇಕಾದ, ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ಖುಷಿಯಿಂದ ಅನುಭವಿಸಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನುವಾಗಿಸುವ ಮಾರ್ಗೋಪಾಯಗಳ ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಇಂತಹ ಅಧ್ಯಯನಗಳು, ವರದಿಗಳು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತವೆ.

■ ಎನ್. ಉದಯಕುಮಾರ್